

хладнитѣ джбрави, огласяни отъ сладкитѣ пѣсни на славеитѣ; пещеритѣ; бързоструйнитѣ ручеи, които носятъ прохлада на равнинитѣ.

Лисицата се прихласнала, а гласътъ продължилъ:]

— Всички животни въ моето царство сж на свобода. Вечеръ луната свѣти само за тѣхъ и звездитѣ радостно трептятъ за тѣхъ!...

— Тебе човѣкътъ те е превърналъ на робиня и спишъ въ смрадния оборъ, заедно съ клепоухото магаре и рогатия волъ. Освенъ това, човѣкътъ яде птицитѣ, които ти пазишъ, а тебе храни съ трици и отпадаци. Ела въ моето царство и азъ ще те надаря съ чудно хубава опашка, похубава и по-скѣпа отъ царското вѣтрило!

— Ще дойда, — проговорила лисицата.

И въ този моментъ станало чудо: израсла ѝ хубава и дълга опашка. Тя се огледала и възкликнала отъ радостъ.

Гласътъ отъ потока билъ на главатаря на дяволитѣ. Той продължилъ:

— На такава царкиня като тебе, само кокошка за храна подобава, а не трици! И лисицата веднага се завтекла къмъ ятото птици, но късно било вече. Пѣтелътъ всичко чулъ и видѣлъ. Той плесналъ съ криле и завикалъ:

— Кума Лиса! Кума Лиса!... Бѣгайте!... И птицитѣ се разбѣгали, а Лиса се върнала при ручея умислена.

— Нищо — казалъ ѝ дяволътъ, — патицитѣ, кокошкитѣ и фазанитѣ нѣма да могатъ да викатъ, защото ги прокълнахъ, но този проклетъ пѣтелъ, щомъ е чулъ разговора ни, става и на мене врагъ. Извика ли: Кума Лиса, моята сила пропада.

Отъ тогава и до день днешенъ, пѣтелътъ пази птицитѣ и по три пѣти на вечеръ ги провѣрва.

Той не вика: ку-ку-ригу, а Кума Лиса! Слушайте го внимателно и ще се увѣрите.

